

ПОЛИТИКА

Недавно је јавност сазнала да је Драган Бујошевић, главни и одговорни уредник *Политике*

сменио уредницу културне рубрике Анђелку Цвијић, а на њено место поставио Весну Рогановић, која у

Политици

уређује „Културни додатак“. Тиме је „реформисана“ и „модернизована“ последња „конзервативна“ рубрика која је још преостала након што су здраве, еврореформске снаге преузеле овај лист.

Анђелка Цвијић је на веома квалитетан и балансиран начин уређивала културну рубрику. Она се трудила да не фаворизује ни један књижевни правац, ни једну уметничку школу, ни један београдски културњачки клан... То је значило да су се, на ужас модерниста и еврореформиста, у „Политици“ могле прочитати дневне информације и о новим књигама Добрице Ћосића или Матије Бећковића, и о новом научном скупу у САНУ, и о новој изложби Владе Величковића или Милоша Шобајића... Анђелка Цвијић је не само допуштала да у јавност изађу вести о традиционалној културној елити Србије, већ је и сама писала чланке у којима се позитивно изражавала о аутентичној културној алтернативи. Тако је Анђелка, на ужас целе Друге Србије, лично написала и објавила афирмативан приказ „субверзивне“ књиге Павла Ћосића „Лепосава“ [\[1\]](#), због чега је навукла мржњу целог ЛДП културњачког клана.

Весну Рогановић је у „Политику“ дошла 2007. године из *Данаса*. Њу је за уредницу Културног додатка довела Љиљана Смајловић. Настојећи да удовољи свим главним политичким опцијама, Смајловићки и није јој сметао јасан ЛДП идеолошки бекграунд Рогановићке. Весна Рогановић је, већ за времена Љиље Смајловић, максимално „грађанизовала“ „Културни додатак“. Као редовног коментатора и просудитеља стања у српској интелигенцији, Рогановићка је довела извесног Златка Паковића, потпуног анонимуса, кога је једино талибанска посвећеност другосрбијанском схватању културног рата повезивала са светом науке и културе. Паковић је одмах засуо читаоце

Политике

бројним „денацификаторским“ коментарима, у којима су главни историјски негативци били „српски националисти“, а главни историјски позитивци „европски опредељени ствараоци“.

Рогановићка је, уз то, „Културни додатак“ претворила у илустровани каталог мишљења и интервјуа Биљане Србљановић, Владимира Арсенијевића, Марка Видојковића и осталих

уметничких ведета Друге Србије. Долазак нове, еврореформске управе у *Политику* коначно је откачио све кочнице у уређивању „Културног додатка“. Тако се он данас претворио само у ћирилично издање *Хелсиншке повеље* или *Пешчаника*

.

Сада је очигледно у управи овог дневног листа процењено да у њему не могу постојати два приступа српској култури – Цвијићкин и Рогановићкин. Анђелка Цвијић је као представник „традиционалистичког“ и „ретроградног“ схватања културне политике једноставно отерана, а Весни Рогановић је дата прилика да „денацификује“ и „модернизује“ и овај последњи, неререформисани сегмент културе у *Политици*. Пошто је *Данасов* подлистак „Бетон“ другосрбијански узор за „исправну културну оријентацију“, са сигурношћу можемо предвидети да ће, након „Културног додатка“, Рогановићка извршити „бетонирање“ и културне рубрике *Политике*

.

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/Kultura/t33923.sr.html>